

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 416/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpený JUDr. Michal Krutek, s. r. o., Hlavná 11, Trnava, proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 5Cb/14/2018-92 z 19. septembra 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/117/2019 z 11. decembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. januára 2020 domáha vyslovenia porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov v civilnom spore. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Napokon žiada aj náhradu trov konania.

II.

2. Sťažovateľ si žalobou zo 4. mája 2018 uplatnil proti žalovanému v civilnom spore nárok na zaplatenie nájomného. Tvrdil, že ako prenajímateľ so žalovaným ako nájomcom uzatvoril dve nájomné zmluvy o podnikateľskom nájme hnutelných vecí. Na základe nájomných zmlúv sťažovateľ vystavil štyri faktúry, no žalovaný mu uhradil len časť nájomného.

3. Žalovaný tvrdil, že so sťažovateľom nikdy neuzatvoril nájomné zmluvy a že na nich bol označený len v súvislosti s tým, že v mene obchodnej spoločnosti na poverenie jej konateľa preberal prenajaté veci. K tomu uviedol, že obchodná spoločnosť uhradila tri zo štyroch faktúr za nájomné, ktoré sťažovateľ vystavil na základe nájomnej zmluvy. Zároveň poukázal, že obchodná spoločnosť je na cenovom liste jednej z nájomných zmlúv uvedená ako nájomca. V závere uviedol, že sťažovateľ vykazuje v účtovníctve pohľadávku voči obchodnej spoločnosti, a nie voči nemu.

Tvrdil, že mu nikdy neboli doručené faktúry za úhradu nájmu a nikdy takéto faktúry neuhradil ani len čiastočne.

4. Sťažovateľ k týmto námietkam žalovaného uviedol, že žalovaný sa pri podpise zmluvy nepreukázal písomným oprávnením na konanie za obchodnú spoločnosť, jeho ústne vyhlásenie, že koná v mene tejto spoločnosti, nebolo sťažovateľom akceptované. Ďalej uviedol, že s obchodnou spoločnosťou nemal uzavretú žiadnu zmluvu a je bez významu, kto uhradil faktúry. K vystaveniu faktúr na obchodnú spoločnosť uviedol, že sa tak stalo z daňových a odvodových dôvodov.

5. K spornej skutočnosti okresný súd vykonal dokazovanie a dospel k záveru, že žalovaný konal v mene obchodnej spoločnosti, v mene ktorej aj potvrdil prevzatie tovaru. Konateľ obchodnej spoločnosti ako svedok uviedol, že žalovaný pracoval pre jeho obchodnú spoločnosť ako živnostník a on ho ako konateľ poveril na prevzatie vecí od sťažovateľa. Potvrdil aj to, že sťažovateľ mu fakturoval nájom za prenajaté veci, ktorý bol obchodnou spoločnosťou čiastočne uhradený. Túto skutočnosť potvrdili aj ďalší svedkovia. Okresný súd vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že žalovaný nemal a ani neprejavil vôľu uzavrieť nájomnú zmluvu so žalobcom, keďže jeho vôľu a jej prejav nemožno vyvodit' zo žiadnych okolností uzavretia zmluvy. Okresný súd ďalej vychádzal z identifikačných údajov žalovaného v nájomnej zmluve, kde boli uvedené jeho údaje ako fyzickej osoby nepodnikateľa. Výsluchom sťažovateľa, žalovaného a svedkov a obsahom listín považoval okresný súd za preukázané, že sťažovateľ vedel a s prihliadnutím na všetky okolnosti aj musel vedieť, že žalovaný vzhľadom na jeho pracovné zaradenie bol poverený konaním v mene obchodnej spoločnosti. Ďalším dôkazom toho, že subjektom nájomcu, ktorý uzatváral nájomnú zmluvu, bola obchodná spoločnosť, sú vystavené príjmové pokladničné doklady o prijatí zábezpeky znejúce na obchodnú spoločnosť. Okresný súd v závere uviedol, že je potrebné súhlasiť s tvrdením žalovaného, že s odkazom na čl. 6 nájomnej zmluvy sťažovateľ v konaní nepredložil žiaden doklad, ktorý by znel na meno žalovaného, ba, naopak, všetky doklady boli evidované na obchodnú spoločnosť.

6. Na odvolanie sťažovateľa, v ktorom sťažovateľ zopakoval svoju argumentáciu z konania na okresnom súde, krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. Podľa krajského súdu sťažovateľ neuviedol žiadnu podstatnú skutočnosť majúcu za následok úvahu o takej prípadnej vade v procesnoprávnom postupe okresného súdu, resp. o prípadnej nesprávnosti jeho rozhodnutia, pre ktorú by bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť. Podľa krajského súdu odôvodnenie rozhodnutie okresného súdu spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia. Doplnil, že v nájomných zmluvách chýba identifikácia žalovaného ako podnikateľského subjektu. V zhode s okresným súdom krajský súd uviedol, že nebolo dokázané tvrdenie sťažovateľa, že k uzavretiu nájomných zmlúv došlo so žalovaným. Krajský súd ďalej uviedol, že pokiaľ okresný súd použil ku konaniu splnomocneného zástupcu § 15 Obchodného zákonníka, je potrebné uviesť, že konanie žalovaného ako fyzickej osoby je potrebné vyhodnotiť podľa § 31 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď z úkonov uzatvárania zmlúv, prevzatia vecí do užívania, vedomosti sťažovateľa vyplynulo, že žalovaný ako fyzická osoba nekonal vo vlastnom mene, ale za obchodnú spoločnosť. Takisto poukázal na čl. 6 nájomných zmlúv, podľa ktorých nájomné je splatné v deň skončenia nájmu na základe vystavenej faktúry prenajímateľom. Ak teda

sťažovateľ ako prenajímateľ vystavoval faktúry výlučne na obchodnú spoločnosť, tak si musel byť vedomý, že s ňou je v zmluvnom vzťahu.

III.

7. Podľa sťažovateľa napadnutými rozhodnutiami došlo k zásahu do jeho základných práv v mimoriadne závažnom rozsahu. Poukázal na skutkový stav veci pred všeobecnými súdmi. Namietal, že dôvody rozhodnutia okresného súdu, ktoré bolo vyhlásené na pojednávaní, sú odlišné od dôvodov uvedených v písomnom vyhotovení rozhodnutia. Okresný súd po vyhlásení rozsudku na pojednávaní zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že uhradením faktúry zo strany obchodnej spoločnosti došlo k dodatočnému schváleniu úkonu žalovaného podľa § 33 Občianskeho zákonníka. V písomnom odôvodnení rozsudku však uviedol, že žalobu zamietol z dôvodu, že sťažovateľ údajne uzatvoril zmluvy s fyzickou osobou, a nie so živnostníkom, pričom fyzická osoba, tak aj živnostník sú tie isté osoby.

8. Ďalej sťažovateľ namietal procesný postup okresného súdu, ktorý spočíval v nesprávnej protokolácii priebehu pojednávania. Namietal, že námietka sťažovateľa bola zamietnutá až potom, keď bola svedkovi uložená povinnosť na položenú otázku odpovedať. Takýto procesný postup súdu je podľa sťažovateľa nesprávny a ním došlo k porušeniu označených práv. Podľa sťažovateľa je odôvodnenie rozsudku rozporuplné. Sťažovateľ, žalovaný ani svedkovia neuviedli, že by obchodná spoločnosť akýmkoľvek spôsobom oznámila sťažovateľovi, že poveruje žalovaného, aby za ňu konal.

9. Porušenie základných práv sťažovateľ identifikuje v tom, že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné, arbitrárne a svojvoľné. Sťažovateľ je toho názoru, že skutočnosti, ktoré uvádza okresný a krajský súd vo svojom rozsudku, nemajú žiadne skutkové opodstatnenie a ani právny základ s poukazom na obsah súdneho spisu, ani s poukazom na obsah podanej žaloby.

IV.

10. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta porušenie svojich základných práv rozsudkom okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu. K tomu treba uviesť, že vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ využil riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Preto vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu nie je daná právomoc ústavného súdu, a preto bola ústavná sťažnosť vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá. Aj napriek zjavne nesprávnej formulácii návrhu rozhodnutia ústavného súdu zo strany sťažovateľa sa ústavný súd sa zaoberal aj námietkami sťažovateľa vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu.

11. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je arbitrárny alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav

(II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od vecí samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 352/06). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

12. Z opisu konania na všeobecných súdoch je zrejmé, že medzi sťažovateľom a žalovaným boli sporné skutočnosti týkajúce sa uzavretia zmluvy. K tejto skutočnosti okresný súd vykonal rozsiahle dokazovanie výsluchom sporových strán, výsluchom svedkov a listinami, pričom skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazov posúdil v ich vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že sťažovateľovi muselo byť zrejmé, že žalovaný koná za obchodnú spoločnosť, a nie za seba. To, že konanie žalovaného bolo prejavom vôle obchodnej spoločnosti, vyplynulo nielen zo skutočností, ku ktorým došlo pri prevzatí tovaru žalovaným, ale aj z následného konania sťažovateľa, ktorý si zaplatenie nájomného uplatnil faktúrami nie vo vzťahu k žalovanému, ale vo vzťahu k obchodnej spoločnosti. Hodnotením vykonaného dokazovania sa všeobecné súdy, ktorých rozhodnutia v jednom sporovom konaní treba posúdiť vo vzájomnej súvislosti, vysporiadali s podstatnou argumentáciou sťažovateľa, pričom toto hodnotenie sporných skutočností nemožno charakterizovať ako zjavnú skutkovú či právnu chybu. Hodnotenie dôkazov rovnako nemožno považovať za arbitrárne alebo extrémne nelogické, keďže nielen väčšina dôkazov, ale aj ich vzájomný súvis viedol k tomu, že žalovaný nemal vôľu uzavrieť zmluvu so sťažovateľom a ani takto vôľu vo vzťahu k sťažovateľovi neprejavil.

13. Pri rozhodnutí krajského súdu nemožno dospieť k záveru, že by bolo porušením práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru alebo obsahovo zhodného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto je ústavná sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júla 2021

Robert Šorl
predseda senátu